

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂREA nr. 2382

din 11 octombrie 2023

Prin Raportul nr. 23-1577/2023, Inspecția Judiciară - Direcția de inspecție pentru judecători a înaintat Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii rezultatul verificărilor efectuate cu privire la solicitarea de apărare a independenței puterii judecătorești.

Analizând raportul Inspecției Judiciare și văzând înscrisurile atașate, Secția pentru judecători reține următoarele:

Prin adresa nr. 15856 din data de 28 august 2023, Consiliul Superior al Magistraturii a sesizat Inspecția Judiciară, în condițiile art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în legătură cu exprimarea în public a numeroase afirmații care pun în discuție independența și imparțialitatea, precum și reputația profesională a membrilor completului de judecată care a pronunțat decizia în așa-numitul „caz al disidentului”, a instanței supreme și a sistemului judiciar în ansamblu.

Lucrarea a fost înregistrată la Direcția de inspecție judiciară pentru judecători sub numărul 9871/2023.

Verificările dispuse de Consiliul Superior al Magistraturii în temeiul dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii au fost efectuate potrivit prevederilor art. 53 din Normele de efectuare a lucrărilor de inspecție, aprobat prin Ordinul nr. 51/14.06.2021 al Inspectorului - șef al Inspecției Judiciare, și au fost finalizate la data de 19.09.2023, în cadrul termenului stabilit de Inspectorul - șef.

În urma verificărilor efectuate de Inspecția Judiciară, au fost relevate următoarele aspecte:

Prin decizia penală nr. _____ pronunțată de _____
în dosarul nr. _____ decizie definitivă, au fost respinse, ca
nefonde, apelurile declarate de Parchetul de pe lângă _____ de părțile
civile și de părțile responsabile civilmente
Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Afacerilor Interne împotriva

sentinței penale nr. _____

pronunțată de _____

Secția I Penală, în dosarul nr. _____

De asemenea, au fost obligate fiecare dintre apelantele părți civile și apelanta parte responsabilă civilmente Ministerul Afacerilor Interne la plata sumei de _____ cu titlu de cheltuieli judiciare către stat. Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și de Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice au rămas în sarcina statului.

Instanța de apel a reținut că hotărârea primei instanțe de judecată este legală și temeinică, în considerentele deciziei fiind enunțate detaliat argumentele de fapt și de drept care justifică această concluzie. S-a reținut astfel că legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1968, în reglementarea existentă în intervalul de timp cuprins între modificările aduse Codului prin Decretul-Lege nr. 6/1990 și Legea nr. 140/1996, situație în care faptele inculpaților, descrise prin rechizitoriu, se încadrează în dispozițiile art. 358 alin. (1) și (3) din Codul penal din 1968, cum în mod corect a reținut și prima instanță, criticile apelantelor părți civile și ale parchetului sub acest aspect fiind nefondate. Aplicând considerațiile teoretice și jurisprudențiale enunțate în considerente la situația concretă din speță, în acord cu prima instanță s-a reținut că nu este îndeplinită situația premisă, aceea a existenței unui conflict (adversități) între organele statului, pe de o parte, și populația civilă sau o colectivitate, pe de altă parte, în cadrul căruia să se recurgă la supunerea acestora la tratamente neomenoase, tortură, mutilare sau exterminare, așa cum se prevede în textul incriminator; că este absolut necesar ca acțiunea inculpatului să se înglobeze într-o acțiune mai amplă, sistematică, în care și alte persoane comit astfel de acte împotriva uneia sau mai multor persoane cu care au stabilit relații de adversitate, iar acțiunea singulară a inculpatului de a comite, din diverse motive, acte care ar putea intra și în conținutul constitutiv al infracțiunii de tratamente neomenoase asupra unei persoane sau chiar asupra a două sau mai multor persoane, nu poate îmbrăca decât haina juridică a infracțiunilor contra persoanei (omor, vătămare corporală, lovire etc) sau a celor contra înfăptuirii justiției (supunerea la rele tratamente, tortura) ori a altor infracțiuni de drept comun, nicidecum a celor contra umanității; că nu se poate reține că _____ este o „persoana căzută sub puterea adversarului” atât timp cât opiniile sale despre regimul comunist și conducerea de stat și de partid nu au fost făcute publice, iar arestarea sa nu a fost dispusă de organele statului pentru opiniile pe care le-a consemnat în jurnalul său intim (așa cum s-a reținut anterior, victima a fost cercetată în stare de libertate pentru infracțiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste, prevăzută de art. 166 din Codul penal), ci pentru o infracțiune de drept comun, respectiv operațiuni interzise cu mijloace de plată străine, infracțiune recunoscută de victimă, în condițiile în care, la percheziția domiciliară, au fost găsite la domiciliul său mijloace de plată străine, care erau interzise la deținere.

S-a constatat de instanța de apel că fapta pentru care inculpații și au fost trimiși în judecată nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tratamente neomenoase, fiind astfel incidentă o cauză care împiedică exercitarea în continuare a acțiunii penale, respectiv cauza prevăzută de dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală - fapta nu e prevăzută de legea penală și că față de această constatare este de prisos examinarea de către instanța de apel a celorlalte elemente de configurare a infracțiunii de tratamente neomenoase (elementul material al laturii obiective, urmarea imediată, legătura de cauzalitate, latura subiectivă), pentru care atât parchetul, cât și apelantele părți civile au făcut ample expuneri în motivele de apel, întrucât o astfel de analiză nu poate conduce la o altă finalitate.

S-au apreciat ca nefondate apelurile declarate, astfel că au fost respinse ca atare.

Ca urmare a pronunțării deciziei penale menționate mai sus s-a constatat că în spațiul public au fost făcute numeroase afirmații care pun în discuție independența și imparțialitatea, precum și reputația profesională a membrilor completului de judecată al cauzei, a instanței supreme și a puterii judecătorești în ansamblu. Aceste luări de poziție au provenit din partea unor oameni politici, a reprezentanților unor instituții publice, a unor formatori de opinie din cadrul societății civile și a mass-media etc.; ex:

-<https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/iustitie/iicmerachitarea>

-<https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/>

În cuprinsul articolului la care se face referire în sesizare, <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/justitie/iicmer-achitarea-tortionarilor-disidentului> se menționează că "IICCMER

consideră că decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție referitoare la cazul reprezintă un moment crucial pentru toate instituțiile implicate în condamnarea totalitarismului comunist și în reabilitarea victimelor nevinovate ale acestuia, dar și pentru societatea românească în ansamblul ei. Exonerarea de responsabilitate juridică a membrilor aparatului de securitate direct și indirect implicați în asasinarea lovește în fundamentele morale ale societății, reprezintă un pericol la adresa statului de drept și se situează în contradicție flagrantă cu adevărul istoric. Ea creează premisele impunității celor care au fost implicați în crimele politice ale regimului comunist și fragilizează cultura democratică din România, deschizând larg calea reabilitării regimului totalitar".

De asemenea, conform articolului postat la adresa <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/a> „Este o sentință scandaloaasă și abjectă”: „Este o sentință

Probatoriul a fost foarte solid, covârșitor, dosarul are zeci de volume de mărturii care arată vinovăția celor doi torționari și vinovăția întregului aparat represiv care a acționat în anii '70- '80 și care a făcut multe victime. (...) Acest complet de judecată a ajuns să spună că Securitatea nu a fost violentă, că au fost doar niște cauze întâmplătoare, izolate, că nu se poate spune nici măcar că a existat o relație de adversitate între disidenți și aparatul represiv. Judecătorii au considerat că aceste cazuri de violență n-au fost exact în 1985 (anul în care _____ a murit în arestul Securității - n.r.) . Au fost în '83, în '87... Această motivare, că aceste cazuri de violență n-ar fost în aceeași perioadă cu _____ este pur și simplu kafkiană.”

Potrivit articolului <https://www.contributors.ro/arheologia-deresponsabilizarii-un-laitmotiv-pentru-achitarea-anchetatorilor-> *Arheologia deresponsabilizării, un laitmotiv pentru achitarea anchetatorilor lui _____*

”După 1989, foști nomencluriști, securiști noi și vechi, convertiți în politicieni postdecembriști, istorici, oameni de cultură, ofițeri de „intelligence” etc. au acreditat ideea că în România a existat o represiune sistematică împotriva românilor, însă aceasta a fost opera „alogenilor” și a avut loc în contextul unui regim de ocupație sovietică. Complementar acestei teze, au mai susținut că după 1964 nu a mai existat o represiune sistematică împotriva românilor, ci cel mult câteva fapte individuale ale unor angajați ai aparatului represiv. Le-au descris ca având un caracter accidental și le-au definit drept abuzuri ale unor „determinați” lucrători din Securitate, Miliție și alte structuri colaboraționiste, exonerând astfel nu doar Securitatea, Miliția, ci chiar statul comunist de orice responsabilitate (...) La 34 de ani de la căderea regimului comunist în decembrie 1989, Înalta Curte de Casație și Justiție a preluat, cu bună știință sau în necunoștință de cauză, această teză nomenclurist-securistă, motivându-și hotărârea de achitare a ofițerilor învinuiți de asasinarea lui _____ astfel: „Spre deosebire de anii 1948-1964, în care s-au produs acele atrocități împotriva poporului român, reținute și în hotărârile anterior menționate, la nivelul anului 1985 nu se mai poate considera că există o intenție clară de exterminare sistematică a oricărui opozant din partea autorităților statului, prin acte materiale ce s-ar circumscrie infracțiunii analizate și care să permită încadrarea oricărui comportament nelegal față de persoanele aflate în detenție în acest tip de infracțiune. [...] Așadar, Înalta Curte reține că, prin probele administrate în cauză, inclusiv în apel, s-a făcut dovada unor interacțiuni ale organelor de stat (chiar organe ale securității) cu mai multe persoane determinate, însă nu s-a făcut dovada existenței, în perioada în care se reține comiterea infracțiunii de către inculpați, a unui conflict (adversități) între autorități și populație sau parte din aceasta, în cadrul căruia să existe o preocupare sistematică a autorităților de exterminare fizică sau psihică a populației sau a unei părți din acesta pe diverse motive (așa cum s-a întâmplat în perioada anilor 1948-1965, împrejurări reținute prin hotărârile penale la care s-a făcut referire în cele ce preced). (...) Firește, ne putem întreba de unde știe ÎCCJ că toată opoziția și întreaga activitate de reprimare a

opozanților, disidenților și contestatarilor regimului comunist a fost doar „un conflict limitat la câteva persoane determinate”?”

La adresa <https://mainnews.ro/ministrul-justitiei-dupa-achitarea-tortionarilor-mi-as-fi-dorit-sa-nu-fiu-martorul-validarii-oricarei-forme-de-represiune/Ministrul-Justiției, despre achitarea tortionarilor disidentului>. Mi-aș fi

dorit să nu fiu martorul validării oricărei forme de represiune, a fost publicat următorul text: Ministrul Justiției, Alina Gorghiu, a avut o primă reacție, după decizia definitivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție în cazul disidentului „Pentru mine e o zi tristă. Mi-aș fi dorit, ca simplu cetățean al unei țări, pentru care dictatura va rămâne o amintire sinistră, care a măcinat destine, să nu fiu martorul validării oricărei forme de represiune, de tortură, al legitimizării instrumentelor de forță care aruncă în obscur drepturi și libertăți fundamentale”, a scris Alina Gorghiu, pe pagina sa de Facebook, joi, 27 iulie. Oficialul de la Justiție susține că nu dorește să influențeze analiza Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, analiză care va reflecta motivele achitărilor în dosarele pe care le reprezintă în instanță.

Potrivit textului publicat la adresa <https://cronicaromana.net/2023/07/27/drula-critica-dur-achitarea-tortionarilor-disidentului>.

cinstiți/: „Drulă critică dur achitarea tortionarilor

învins România oamenilor cinstiți!

istorică” achitarea definitivă a foștilor ofițeri de Securitate,

acuzăți că l-au torturat pe

pas firesc.

exprimat speranța ca
puterea pentru a continua lupta.: „La aproape 34 de ani de la Revoluție, Securitatea a învins România oamenilor cinstiți. Achitarea tortionarilor lui

este o rușine istorică și o pervertire a Justiției, care nu mai are legătură cu dreptatea, ci cu servirea unor interese. Judecătorii au acceptat martori ofițeri de Securitate de rang cel mai înalt: de la șeful de cabinet al lui la alt ofițer implicat în represiunea din Timișoara din Decembrie '89. Verdictul dat astăzi este imposibil de imaginat într-o societate dreaptă, în care cetățenii sunt ocrotiți de lege. CEDO ar fi următorul pas firesc, sper ca să găsească puterea să continue lupta. Toți oamenii onești din România îi sunt alături”, a scris pe Facebook.”

De asemenea, conform articolului regăsit la adresa <https://www.dw.com/ro/-de-verdictul-Înaltei-Curți->

cazul „M-am simțit umilită”: Din punctul de vedere al poetei explicațiile Înaltei Curți „neagă vinovăția comunismului și neagă posibilitatea crimelor”, de aceea e „o sfidare la adresa societății civile”. În România „totul se poate întoarce”; „O achitare ca asta dovedește că totul se poate întoarce” (...) Vechiul sistem supraviețuiește prin oameni de felul celor trei judecători care neagă că Securitatea era opresivă, iar regimul comunist era criminal?

Se dovedește că da, inclusiv la nivel instituțional, chiar dacă noi credeam că vechiul sistem supraviețuise doar în mentalitatea oamenilor. Totul mi se pare aproape misterios prin cinismul judecătorilor. Eu personal m-am simțit umilită de această decizie. Încercați să puneți în legătură această decizie cu procesul torționarilor. În urmă cu 20 de ani, _____ președintele mi-a arătat o listă cu 200 de nume de torționari încă în viață, pe care a trimis-o și Justiției, dar Justiția a intervenit doar atunci când din cei 200 mai existau trei sau patru și au fost condamnați doi la pedepse pe care moartea naturală nu a mai îngăduit să fie îndeplinite. Acestei cutremurătoare aritmetici, sentința definitivă din iulie 2023 i se așează deasupra ca o lespede care strivește atât speranța în dreptate, cât și încrederea în justiție ca instituție. Aceeași Justiție care acum susține că doar în prima perioadă a regimului comunist au avut loc crime, i-a ignorat pe criminalii acelei perioade, fiindcă cei 200 de pe lista lui torturasera mai ales înainte de 1965.”

S-a observat că în cuprinsul articolelor de presă s-a afirmat, sub diverse forme, spre exemplu, că decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție (care menține hotărârea primei instanțe, Curtea de Apel București) este rezultatul influenței profunde exercitate de către fosta Securitate și de către actualele servicii de informații asupra sistemului judiciar, că judecătorii cauzei au legitimat metodele regimului comunist totalitar, că decizia a fost rezultatul necunoașterii totale a aspectelor analizate, că judecătorii au căzut victima formelor de manipulare utilizate de fostul regim comunist pentru a compromite disidenții politici sau că scopul deciziei judecătorești a fost discreditarea unuia dintre cei mai importanți disidenți anticomuniști, de a-i proteja pe torționarii acestuia etc.

Luările de poziție din spațiul public cu privire la decizia pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție au avut în vedere exclusiv considerente istorice, politice, ideologice, sociale, bazându-se pe propriile convingeri ale autorilor afirmațiilor fără o referire la probatoriul administrat în cauza respectivă și la obligația membrilor completului (și, în general, a judecătorilor) de a soluționa cauza exclusiv pe baza acestora.

Și ulterior publicării considerentelor deciziei instanței de apel, în format anonimizat, au continuat să fie exprimate același gen de afirmații, presupus întemeiate pe paragrafe dispartate ale considerentelor.

Preocupările au fost îndreptate spre modul în care ar fi evaluat judecătorii caracterul totalitar al regimului comunist, activitatea organelor de securitate sau calitatea de disident a victimei, în general neacordându-se atenție argumentelor legate de elementele de tipicitate ale infracțiunilor imputate inculpaților judecați în cauză, respectiv tocmai argumentelor care au justificat în final soluția de respingere a căii de atac promovate în cauză.

Deși criticile au fost îndreptate, cel puțin aparent, în principal împotriva membrilor completului de judecată, prin modul de abordare a acestei chestiuni în spațiul public, care a

indus ideea că o astfel de soluție este fie rezultatul dependenței judecătorilor completului față de influența ocultă a fostelor sau actualelor servicii de informații, fie rezultatul incompetenței profesionale a acestora sau al lipsei de atașament față de valorile democratice (de altfel, a revenit constant afirmația că o astfel de soluție nu ar fi putut fi pronunțată în condiții normale), s-a creat potențialul de a fi prejudiciate independența și reputația profesională a corpului judecătorilor în ansamblu și a fost afectată într-o măsură și mai mare încrederea în puterea judecătorească.

Față de cererea de apărare a independenței puterii judecătorești, Secția pentru judecători reține următoarele:

În calitatea sa fundamentală de garant al independenței justiției, conferită de art. 133 alin. (1) din Constituția României, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva actelor de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

Potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, *„Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii au dreptul, respectiv obligația corelativă de a se sesiza, din oficiu, pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act de imixtiune în activitatea profesională sau în legătură cu aceasta, care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea, precum și împotriva oricărui act care ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, secțiile Consiliului Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor.”*

Alineatul al doilea al aceluiași text de lege prevede că *„Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, secțiile, președintele și vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii, la sesizarea judecătorului sau procurorului care consideră că independența, imparțialitatea sau reputația profesională îi este afectată în orice mod, ori din oficiu, sesizează Inspekția Judiciară pentru efectuarea de verificări, în vederea apărării independenței, imparțialității și reputației profesionale a judecătorilor și procurorilor”*.

Justiția, în statul de drept, este socotită o putere pe lângă celelalte puteri ale statului (art. 21 și art. 124 din Constituția României). Pentru aceasta este necesar să existe anumite garanții față de celelalte puteri ale statului, pentru a se evita politizarea și pentru a asigura independența și imparțialitatea magistratului.

Articolul 1 pct. 4 din Constituția României consacră expres principiul separației și echilibrului puterilor legislativă, executivă și judecătorească. Potrivit acestui principiu, raporturile dintre legislativ, executiv și puterea judecătorească sunt condiționate de respectarea principiului independenței magistraților și supunerii lor numai legii, prevăzut de art. 123 din Constituție.

De asemenea, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„Orice persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoră să respecte independența judecătorilor”*.

În raportul Singhvi către Comisia drepturilor omului a ONU din 1987 (pct. 75), se precizează că *„principiile independenței și imparțialității sunt pietrele de fundament ale motivării și legitimității funcției judiciare în orice stat”*.

În *„Principiile fundamentale referitoare la independența magistratului”*, adoptate la Milano în anul 1985 și confirmate de Adunarea Generală a O.N.U. (pct.1) se prevede că *„independența magistraturii trebuie garantată de către stat și enunțată în Constituție sau altă lege națională, iar toate instituțiile guvernamentale sau altele trebuie să o respecte”*.

Conform Recomandării CM/Rec(2010)12 a Comitetului de Miniștri către statele membre cu privire la judecători, respectiv independența, eficiența și responsabilitățile: *„Scopul independenței, astfel cum este prevăzut de articolul 6 al Convenției, este de a garanta fiecărei persoane dreptul fundamental de a fi examinat cazul său în mod echitabil, având doar la bază aplicarea dreptului și fără nicio influență nepotrivită”* (Cap. I pct. 3). *„Independența individuală a judecătorului este garantată de independența sistemului judiciar în ansamblul său. În acest sens, independența judecătorilor este un aspect fundamental al statului de drept”* (Cap. I pct.4). *„Judecătorii trebuie să beneficieze de libertatea neîngrădită de a soluționa în mod imparțial cauzele, în conformitate cu legea și cu propria apreciere a faptelor. Judecătorii trebuie să aibă puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a-și îndeplini sarcinile lor și pentru a menține autoritatea și prestigiul justiției. Toate persoanele care au legătură cu un caz, inclusiv organismele publice sau reprezentanții lor, trebuie să se supună autorității judecătorilor”* (Cap. I pct.5).

Independența magistraților nu constituie doar o garanție a statului pentru înfăptuirea justiției, ci în egală măsură, un drept și o obligație a magistraților. Independența este privită ca *„atribut al funcției, care îi permite judecătorului să acționeze în realizarea actului juridic și, mai ales, să decidă doar în baza legii și a propriei conștiințe, fără nici o subordonare sau influență”*.

Independența nu este un privilegiu în interesul propriu al magistraților, ci în interesul statului de drept și al celor care caută și doresc înfăptuirea justiției. Aceasta îi este conferită magistratului în vederea protecției drepturilor persoanelor care apelează la justiție pentru a li se face dreptate și constă în responsabilitatea magistratului de a convinge, nu prin forța principiului autorității, ci a argumentelor raționale, temeinice, constituind astfel un mijloc de a asigura și păstra încrederea publicului în sistemul judiciar.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) și (6) din Constituția României, *„Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în*

public, sunt inviolabile însă, libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Art. 10 alin. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede, în esență, că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare, drept care cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere, iar alin. 2 al normei convenționale stipulează că exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru (...) protecția reputației sau a drepturilor altora.

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a subliniat în mod constant că dreptul la libertatea de exprimare consacrat de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu este unul absolut, acesta fiind susceptibil de anumite restrângeri, în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva unor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra, cum ar fi autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

În acest context va fi avută în vedere și jurisprudența relevantă în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, în cauza Stângu și Scutelnicu c. României, reținându-se că *„Funcționarii și mai ales magistrații, pe temeiul obligației lor de a fi rezervați, trebuie, pentru a-și îndeplini funcțiile lor, să beneficieze de încrederea publicului fără a fi pe nedrept deranjați. De aceea este posibil să fie necesară protejarea lor contra atacurilor ofensatoare atunci când sunt în funcție”* - Janowski c. Poloniei (GC) nr. 25716/94 § 33 CEDH 1999-1.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a exprimat cu valoare de principiu faptul că întotdeauna ia în considerare rolul special al sistemului judiciar în societate.

„În calitate de garanți ai justiției, acțiunile judecătorilor și procurorilor au nevoie de încrederea cetățenilor. Din această perspectivă, ar putea fi necesară protejarea lor de atacuri distructive lipsite de fundament serios, mai ales că obligația de rezervă interzice judecătorilor vizați să reacționeze (cauza Rizoș și Daskas c. Greciei, nr. 65545/01, Hotărârea din 27 mai 2004, par. 43)”.

Or, prin afirmațiile lipsite de suport factual, formulate în cadrul articolelor redactate anterior, se prejudiciază independența corpului judecătorilor în ansamblu și încrederea în puterea judecătorească, observându-se o depășire gravă a libertății de exprimare, chiar și luând în calcul exagerările permise în mod obișnuit unui jurnalist.

Prin luările de poziție exprimate cu privire la dosarul menționat mai sus se ignoră analiza probelor și argumentele legate de elementele de tipicitate ale infracțiunilor imputate inculpaților judecați în cauză care au justificat în final soluția de respingere a căilor de atac promovate și se aduc acuzații generice atât judecătorilor care au soluționat dosarul, cât și puterii judecătorești în ansamblu, inducându-se în spațiul public ideea că o astfel de soluție este

fie rezultatul dependenței acestora față de influența ocultă a fostelor sau actualelor servicii de informații, fie rezultatul incompetenței profesionale sau a lipsei de atașament față de valorile democratice.

Afirmațiile publicate în mass-media în mai multe articole privind decizia penală pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în cazul ... astfel cum au fost prezentate anterior, sunt de natură să submineze și să defăimeze autoritatea și independența justiției.

Când, din anumite motive, funcția și rolul puterii judecătorești sunt diminuate, statul pierde calitatea de stat de drept, cu toate consecințele și implicațiile ce decurg din aceasta.

Din această perspectivă, este de notat faptul că prin cauza Prager și Oberschlick c. Austriei s-a statuat că *"activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept"*.

Prin urmare, pentru a-și îndeplini în mod corespunzător atribuțiile, judecătorii au nevoie de încrederea opiniei publice, iar această încredere ar putea fi afectată de afirmațiile care pun la îndoială integritatea și imparțialitatea acestora.

Evaluând starea de fapt anterior referită și prin prisma celor ce preced, se constată că independența puterii judecătorești a fost afectată, inducându-se o presiune nejustificată asupra activității judecătorilor. În raport de aspectele menționate, se poate conchide că, prin afirmații precum cele redată în articolele citate, este afectată nu numai imaginea unei instanțe judecătorești, ci și imaginea puterii judecătorești în ansamblul său.

Or, într-un stat de drept nimeni nu are dreptul să extrapoleze nemulțumirile referitoare la instrumentarea unei anumite cauze, asupra întregii puteri judecătorești. În măsura în care se procedează astfel, persoana care face aceste afirmații aduce, inevitabil, atingere prestigiului justiției și implicit independenței judecătorilor.

Având în vedere că, în raport de situația de fapt reținută, afirmațiile din cadrul articolelor menționate sunt de o gravitate extremă, întrucât se induce ideea falsă că nu s-au respectat dispozițiile legale de către instanțele care au adoptat o soluție de achitare în cauza menționată, precum și faptul că instrumentarea acestei cauze este influențată de alți factori, ceea ce presupune, implicit, că judecătorii au încălcat legea sau, cel puțin, și-au încălcat obligațiile profesionale, aducându-se astfel atingere nu numai independenței acestora, dar subminându-se și încrederea publică în integritatea judecătorilor în general, în raport de prevederile legale și principiile mai sus enunțate, Secția pentru judecători va dispune apărarea independenței puterii judecătorești față de aspectele reținute în Raportul Inspecției Judiciare, întocmit ca urmare a sesizării referitoare la afirmațiile publicate în mass-media în mai multe articole privind decizia penală pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în cazul

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, prin vot direct și secret, cu majoritatea (8 voturi “Da”, 1 vot “Nu”) voturilor membrilor prezenți;

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 - Apărarea independenței puterii judecătorești față de afirmațiile publicate în mass-media în mai multe articole privind decizia penală pronunțată de

Art.2 - Prezenta hotărâre se comunică Inspecției Judiciare.

Dată în București, la data de 11 octombrie 2023

Președinte,
Judecător Daniel GRADINARU

